

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย แบ่งออกเป็น 3 หัวข้อ ดังนี้

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนในกลุ่มวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพ

2.1.1 ประเภทของเอกสารประกอบหลักสูตร

2.1.2 โครงสร้างเนื้อหาในกลุ่มวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพ

2.1.3 เวลาเรียน

2.1.4 จุดประสงค์ของกลุ่มวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพ

2.1.5 แนวการจัดการเรียนการสอน

2.1.6 แนวปฏิบัติเกี่ยวกับการเรียนการสอน

2.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงไก่

2.2.1 ประวัติการเลี้ยงไก่

2.2.2 การเลี้ยงไก่พันธุ์พื้นเมือง

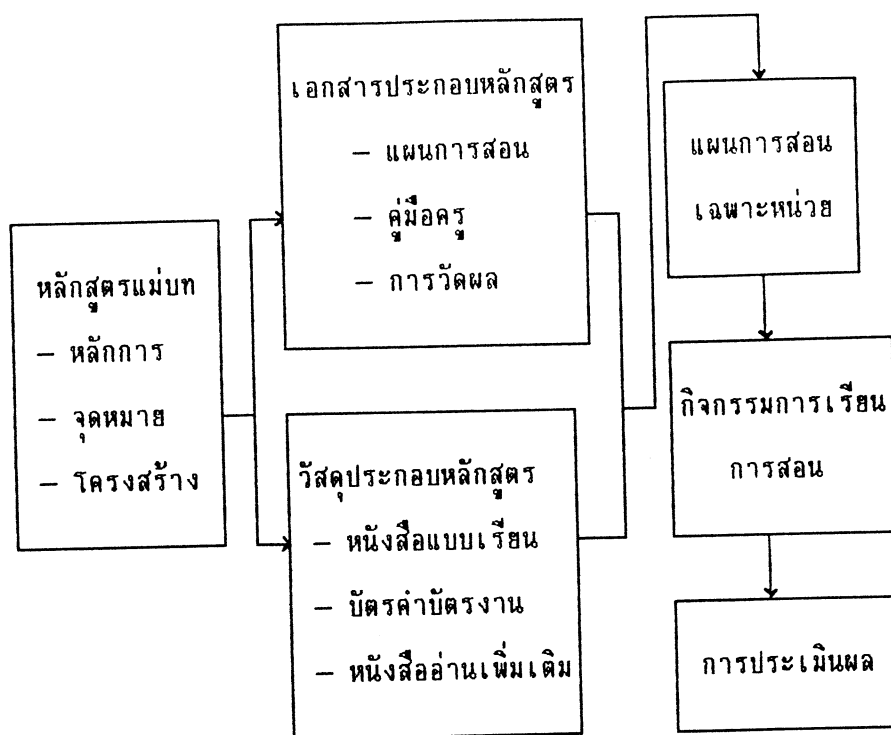
2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.3.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพ

2.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงไก่พันธุ์พื้นเมือง

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนในกลุ่มวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพ

หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) มุ่งหวังให้ผู้เรียนได้พัฒนาในด้านต่าง ๆ ได้แก่ การพัฒนาตน การพัฒนาอาชีพ และการพัฒนาสังคม อันจะส่งผลให้ผู้เรียนรู้จักคิด รู้จักแก้ปัญหา และมีค่านิยมที่ดีเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ในส่วนหลักการ จุดหมาย และโครงสร้างหลักสูตร ถือเป็นส่วนสำคัญที่กำหนดให้โรงเรียน และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาได้ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาเด็ก ให้มีคุณภาพอันพึงประสงค์ การศึกษาเอกสารประกอบหลักสูตรก็เป็นสิ่งสำคัญสำหรับการนำหลักสูตรไปใช้ให้บรรลุตามเป้าหมาย (กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ, 2534) พอสรุปได้ตามรายละเอียดในแผนภูมิที่ 1

แผนภูมิที่ 1 กระบวนการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าเอกสารประกอบหลักสูตร มีความสำคัญ และมีประโยชน์สำหรับใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ให้ดำเนินไปในทิศทางเดียวกัน มีมาตรฐานใกล้เคียงกันทั่วประเทศ และเป็นการอ่านวสความสะดวกสำหรับครู เพื่อบรรลุเป้าหมายตามที่หลักสูตรต้องการ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2532)

2.1.1 ประเภทของเอกสารประกอบหลักสูตร

กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ (2534) ได้แบ่งเอกสารประกอบหลักสูตรออกเป็น 2 ประเภท คือ

(1) เอกสารประกอบหลักสูตร เป็นเอกสารของกรมวิชาการจัดทำขึ้นเพื่อให้ความรู้ วิธีการใช้หลักสูตร แก่ผู้สอน และผู้เกี่ยวข้อง เอกสารลักษณะนี้จะกล่าวรวมไว้ในทุกกลุ่มประสบการณ์วิชา ได้แก่

(1.1) หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533) ในหลักสูตรประกอบด้วยหลักการ จุดหมาย โครงสร้างเนื้อหา การเรียนการสอน เวลาเรียน การวัดผล การประเมินผล และการติดตามผล

(1.2) คู่มือการใช้หลักสูตร เป็นเอกสารที่เขียนขึ้นควบคู่กับ หลักสูตรแม่บท เพื่อใช้ประกอบ ชี้แจง ขยายความ หรือเป็นแนวทางการปฏิบัติ สำหรับการ ดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ

(2) เอกสารประกอบหลักสูตร ที่เป็นเอกสารของกรมวิชาการ หรือ หน่วยงานอื่นจัดทำขึ้น เพื่อใช้เป็นแนวการสอนในแต่ละกลุ่มประสบการณ์วิชา หรือเป็นแนว ทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยเฉพาะ ได้แก่

(2.1) แผนการสอน เป็นเอกสารที่สร้างขึ้นเพื่อเป็นตัวอย่าง และ แนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

(2.2) คู่มือครู เป็นเอกสารที่สร้างขึ้น เพื่อชี้แจงหลักการ แนวคิด และวิธีการ ซึ่งสอดคล้องกับแผนการสอนตามกลุ่มประสบการณ์วิชา

(2.3) หนังสือแบบเรียน บัตรงาน และบัตรคำสั่ง เป็นสื่อการสอน ประเภทหนึ่งที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน

(2.4) หนังสือส่งเสริมการอ่าน เป็นหนังสือที่ส่งเสริมให้นักเรียน รักการอ่านหนังสือ เพื่อให้เกิดความสนุกสนาน และรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

(2.5) หนังสืออ่านเพิ่มเติม เป็นหนังสือประเภทให้ความรู้มีเนื้อหา ที่เป็นประสบการณ์เฉพาะ เพื่อขยายขอบเขต และเพิ่มเติมรายละเอียดในหนังสือเรียน

(2.6) หนังสือเสริมหลักสูตร เป็นหนังสืออ่านทั่วไป มีสาระที่สนก ชวนอ่าน มีเนื้อหาสาระสอดคล้องกับหลักสูตร หรือเสริมหลักสูตร ที่หนังสือทั่ว ๆ ไปจะเลย หรือครอบคลุมไม่ถึง

2.1.2 โครงสร้างเนื้อหากลุ่มวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพ

หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ในกลุ่มวิชา การงานและพื้นฐานอาชีพ มุ่งเน้นให้นักเรียนมีคุณสมบัติที่สำคัญ คือ ทำงานเป็น มีนิสัยรัก การทำงาน มีการปรับปรุงงานอยู่เสมอ และมีทักษะพื้นฐานในงานอาชีพ ซึ่งโครงสร้าง เนื้อหากลุ่มวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพมี 2 ส่วนได้แก่ งานบังคับ หรืองานที่ต้องเรียนต่อ เนื่อง และงานเลือก ตามรายละเอียดดังต่อไปนี้ คือ

(1) งานบังคับ หรืองานที่ต้องเรียนต่อเนื่อง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ให้เรียนเพียง 2 งาน ดังนี้

(1.1) งานบ้าน บ้านถือเป็นปัจจัย 1 ใน 4 ที่สำคัญของมนุษย์จึงจำเป็นที่ทุกคนต้องรู้จักการจัดบ้านที่อยู่อาศัย เพื่อช่วยตนเองและครอบครัวก่อน แล้วจึงช่วยสังคมเป็นอันดับต่อไป

(1.2) งานเกษตร การเกษตรยังเป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญ ทางเศรษฐกิจ และสังคมของประเทศ แม้ว่าแนวโน้มของการพัฒนาประเทศจะเป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่ แต่ก็ยังเป็นประเทศเกษตรอุตสาหกรรม

(2) งานเลือก หลักสูตรกำหนดให้ กลุ่มวิชาการทำงานและพื้นฐานอาชีพ มีงานเลือกเพื่อให้ท้องถิ่น (เขตการศึกษา จังหวัด กลุ่มโรงเรียน และโรงเรียน) มีโอกาสสร้าง หรือพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่นของตนเอง มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

(2.1) งานเลือกในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-4 ได้จัดประสบการณ์กว้าง ๆ ให้กับผู้เรียน ทั้งนี้เพื่อสร้างความรู้พื้นฐานสำหรับการเรียนชั้นสูงต่อไป งานเลือกส่วนนี้แบ่งเป็น 2 งาน ซึ่งโรงเรียนสามารถเลือกสอนได้ทั้ง 1 หรือ 2 งานก็ได้ คือ

(2.1.1) งานประดิษฐ์และงานช่าง ได้จัดเรื่องไว้ให้เรียน 3 เรื่อง คือ งานประดิษฐ์วัสดุและเศษวัสดุเป็นของเล่น ของใช้ และของประดับตกแต่ง สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 ให้เรียน 1 เรื่องคือ งานประดิษฐ์วัสดุและเศษวัสดุเป็นของเล่น ส่วนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 ให้เรียนทั้ง 3 เรื่อง

(2.1.2) งานอื่น เป็นงานที่ช่วยให้มีประสบการณ์โดยตรงต่อการทำงาน ได้จัดเนื้อหาให้เลือก 3 ประเภท ได้แก่

(2.1.2.1) งานที่ผู้ปกครอง หรือท้องถิ่นทำอยู่

(2.1.2.2) งานที่นำไปสู่การมีรายได้ตอบแทน

(2.1.2.3) งานที่น่าสนใจหรือต้องการส่งเสริม

เป็นการเฉพาะ

การเลือกเนื้อหาจะเลือกได้มากกว่า 1 งานก็ได้ แต่ต้องมีเวลาในการฝึกปฏิบัติงานเพราะงานทั้ง 3 ประเภทนี้ เน้นที่การฝึกปฏิบัติ หรือการทดลอง ที่เหมาะกับวัยและความสามารถ

(2.2) งานเลือกในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 เป็นงานที่ต้องการให้ผู้เรียนได้สัมผัส หรือมีประสบการณ์ในงานต่าง ๆ เพื่อเตรียมไปสู่อาชีพ และให้ผู้เรียนมีโอกาสเลือกอาชีพที่เหมาะสมในอนาคต มีจำนวน 2 งานจะเลือก 1 หรือ 2 งานก็ได้ คือ

(2.2.1) งานประดิษฐ์ และงานช่าง เนื้อหาจะมุ่งเน้นให้

นักเรียนคิดออกแบบด้วยตนเองในการประดิษฐ์ต่าง ๆ ด้วยวิธี การสาน แกะสลัก เย็บ ปัก ถัก ร้อย เลื่อย ฉลุ ตัดต่อ เป็นต้น ซึ่งวิธีการต่าง ๆ จะเป็นพื้นฐานของการทำงาน ที่เป็น กระบวนการ และเป็นพื้นฐานของงานช่างต่อไป หลักสูตรได้จัดเนื้อหาไว้ 3 งาน คือ

(2.2.1.1) ประดิษฐ์วัสดุ และเศษวัสดุเป็นของเล่น

(2.2.1.2) ประดิษฐ์วัสดุ และเศษวัสดุเป็นของใช้

(2.2.1.3) ประดิษฐ์วัสดุ และเศษวัสดุเป็นของประดับ

ตกแต่ง

(2.2.2) งานที่เตรียมไปสู่อาชีพ ได้แบ่งเนื้อหาออกเป็น 5 แขนงงาน คือ งานบ้าน งานเกษตร งานประดิษฐ์ งานช่าง และงานอาชีพอื่น ๆ ทั้งนี้ในแต่ละงานต้องมีเนื้อหาจบในตัวเอง ใช้เวลาเรื่องละประมาณ 50 คาบ และเนื้อหาต้องไม่ ซากเกินไป ให้นักเรียนได้มีโอกาสเลือกเรียนงานต่าง ๆ ได้หลายงาน ทำให้เกิดความรู้ และมีทักษะเพื่อเป็นช่องทางสำหรับการประกอบอาชีพต่อไป ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(2.2.2.1) แขนงงานบ้าน งานที่ให้เลือกรเรียน ได้แก่ งานอาหาร งานโภชนาการ งานเสื้อผ้า งานเลี้ยงเด็ก เป็นต้น

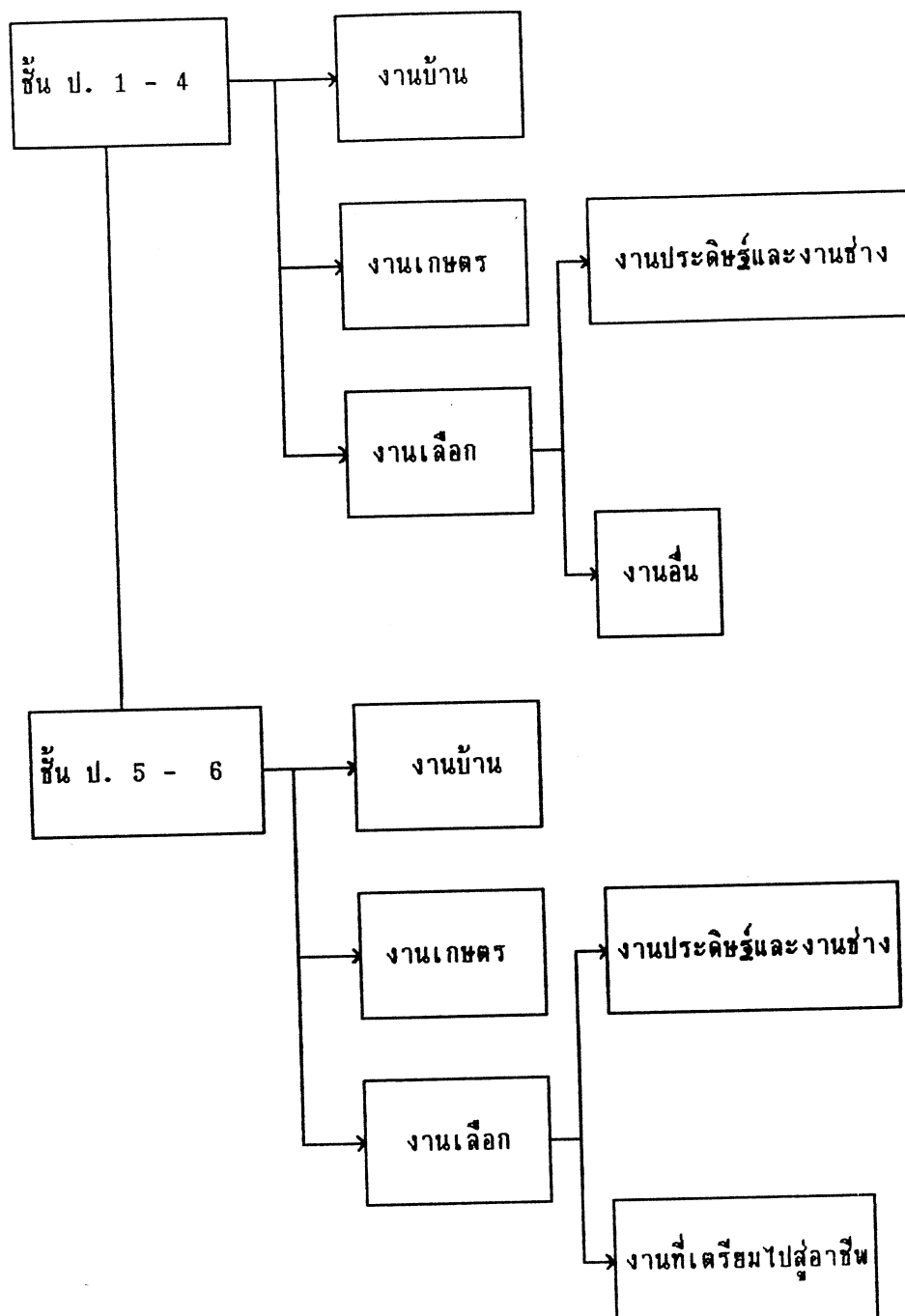
(2.2.2.2) แขนงงานเกษตร งานที่ให้เลือกรเรียน ได้แก่ การปลูกพืช การเลี้ยงสัตว์ การประมง และการเกษตรอื่น ๆ

(2.2.2.3) แขนงงานประดิษฐ์ งานที่ให้เลือกรเรียน ได้แก่ งานประดิษฐ์ที่เป็นเอกลักษณ์ไทย งานประดิษฐ์ของชำร่วย งานประดิษฐ์ไม้ไผ่ งานประดิษฐ์ใบตอง งานแกะสลักไม้เนื้ออ่อน เป็นต้น

(2.2.2.4) แขนงงานช่าง งานที่ให้เลือกรเรียน ได้แก่ งานเขียนแบบ งานไฟฟ้า งานวิทยุ งานเครื่องยนต์ งานโลหะ งานทาสี งานพิมพ์ เป็นต้น

(2.2.2.5) แขนงงานอาชีพอื่น ๆ งานที่ให้เลือกรเรียน ได้แก่ งานซื้อขาย งานบริการ งานอุตสาหกรรมย่อยในท้องถิ่น เป็นต้น

จะเห็นได้ว่าโครงสร้างเนื้อหา กลุ่มวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพ ตามหลักสูตร ประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) มีรายละเอียดเนื้อหาที่เปิด กว้าง เพื่อให้โรงเรียนสามารถเลือก หรือปรับปรุงเนื้อหาให้สอดคล้อง และเหมาะสมกับ สภาพของแต่ละท้องถิ่น ทั้งนี้สามารถแสดงโครงสร้างเนื้อหาหลักสูตร กลุ่มวิชาการงาน และพื้นฐานอาชีพ ตามแผนภูมิที่ 2

แผนภูมิที่ 2 โครงสร้างเนื้อหาหลักสูตรวิชาการศึกษาและพื้นฐานอาชีพ

2.1.3 เวลาเรียน

เวลาเรียนในกลุ่มวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพ ในแต่ละระดับชั้นมีเวลาเรียนดังนี้
ชั้น ป.1-2 มีเวลาเรียนชั้นละ 300 คาบ หรือ 100 ชั่วโมง ชั้น ป.3-4 มีเวลาเรียน
ชั้นละ 600 คาบ หรือ 200 ชั่วโมง และชั้น ป.5-6 มีเวลาเรียนชั้นละ 900 คาบ หรือ
300 ชั่วโมง

2.1.4 จุดประสงค์ของกลุ่มวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพ

กลุ่มวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพ เป็นกลุ่มประสบการณ์ที่มุ่งให้ผู้เรียนมีนิสัยรักงาน
เห็นประโยชน์ของการทำงาน ทำงานเป็น ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ อันจะนำไปสู่การดำรง
ชีวิตที่ดี สามารถพึ่งตนเองได้ เป็นพื้นฐานสำหรับการประกอบอาชีพอย่างมีประสิทธิภาพ จึง
ต้องปลูกฝังให้มีคุณลักษณะดังนี้

(1) มีความรู้ ความเข้าใจ และประสบการณ์เบื้องต้น เกี่ยวกับการทำงาน
ในชีวิตประจำวัน และเป็นพื้นฐานสำหรับการประกอบอาชีพ

(2) มีทักษะในการใช้เครื่องมือ มีกระบวนการในการทำงาน ทำงานอย่าง
มีแบบแผนสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ ช่วยเหลือครอบครัว และผู้อื่นได้ตามควรแก่วัย

(3) มีนิสัยที่ดีในการทำงาน และรู้จักพึ่งตนเอง

(4) มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีการปรับปรุงผลงาน และกระบวนการ
ทำงานให้ดีขึ้นอยู่เสมอ

นอกจากหลักสูตร กลุ่มวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพ จะกำหนดคุณลักษณะพื้นฐาน
ที่สำคัญสำหรับการประกอบอาชีพแล้ว ยังได้เพิ่มคุณสมบัติการทำงานที่อีก 4 ประการ
ด้วยกัน คือ

(1) ทำงานเป็น คือการเป็นผู้มีความรู้ มีทักษะประสบการณ์ในการทำงาน
ได้แก่ ทักษะการใช้มือและเครื่องมือในการทำงาน ทักษะในกระบวนการทำงาน และทักษะ
ในการทำงานร่วมกับผู้อื่น

(2) มีนิสัยรักการทำงาน นิสัยรักการทำงานจะเกิดขึ้นเมื่อ ผู้เรียนมีคุณสมบัติที่เป็นพื้นฐานอย่างน้อย 3 ประการ คือ ความรู้ ความสามารถ และเจตคติที่ดีต่องาน

(3) การปรับปรุงงานอยู่เสมอ การรู้จักปรับปรุงงานให้ดีขึ้นอยู่เสมอ ต้อง
อาศัยทักษะ ประสบการณ์ การแสวงหาความรู้ และความคิดสร้างสรรค์

(4) พื้นฐานในการประกอบอาชีพ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ มีทักษะ และมีประสบการณ์ต่าง ๆ เห็นช่องทางในการประกอบอาชีพ สามารถเรียนรู้โลกของงาน และการสำรวจความถนัดของตนเองเพื่อการตัดสินใจ

2.1.5 แนวการจัดการเรียนการสอน

กลุ่มวิชาการงานพื้นฐานอาชีพ ได้จัดเนื้อหาเป็น 3 งาน คือ งานบ้าน งานเกษตร และงานเลือก โดยกำหนดเนื้อหาให้ผู้เรียนดังนี้คือ

2.1.5.1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-4 ให้เรียน งานบ้าน และงานเกษตร เป็นวิชาบังคับ และเลือกงานประดิษฐ์งานช่างเป็นวิชาบังคับเลือก หรืออาจเลือกเรียนงานอื่น ๆ เป็นวิชาบังคับเลือกด้วยก็ได้

2.1.5.2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ให้เรียน งานบ้าน และงานเกษตร เป็นวิชาบังคับ และเลือกงานที่เตรียมไปสู่อาชีพ เป็นวิชาบังคับเลือก หรืออาจเลือกงานประดิษฐ์และงานช่างด้วยก็ได้

2.1.6 แนวปฏิบัติเกี่ยวกับการเรียนการสอน

การจัดการเรียนการสอน กลุ่มวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพ ให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ซึ่งถือเป็นกลุ่มประสบการณ์ที่ว่าด้วยการทำงาน และการสร้างนิสัยในการทำงาน ฉะนั้นการจัดการเรียนการสอนจำเป็นต้องให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริงมากที่สุดคือ

2.1.6.1 จัดครูที่ใจรัก เข้ารับผิดชอบในการจัดการเรียนการสอน

2.1.6.2 จัดตารางเรียนร่วมกันทั้งโรงเรียน ให้มีเวลาที่เหมาะสมกับภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ

2.1.6.3 พิจารณาเลือกสอนงานเลือก ในแต่ละระดับชั้น ตามความต้องการของแต่ละท้องถิ่น และเลือกใช้ทรัพยากรในชุมชนให้มากที่สุด

2.1.6.4 จัดการเรียนการสอนที่เน้นภาคปฏิบัติ ควบคู่กับภาคทฤษฎี โดยสอนให้ผสมผสานกันไป และเน้นทักษะกระบวนการทำงานเท่า ๆ กับผลงาน

2.1.6.5 จัดบทเรียนโดยเริ่มจากง่ายไปหายาก และสอนภาคปฏิบัติ ด้วยการสาธิต และใช้ใบงานประกอบการสอน

2.1.6.6 ให้นักเรียนเกิดความมั่นใจ ไม่ให้เกิดความล้มเหลว และฝึกปฏิบัติจนเกิดทักษะ โดยให้เรียนทำซ้ำ ๆ และควรจัดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกการปฏิบัติงานทั้งใน และนอกสถานที่ หรือในสภาพการทำงานจริง

2.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงไก่

2.2.1 ประวัติการเลี้ยงไก่

ไก่เป็นสัตว์ปีกจำพวกเดียวกับนก ตามหลักฐานทางชีววิทยา เชื่อว่าแหล่งกำเนิดของไก่อยู่ในบริเวณแถบทวีปเอเชีย ได้แก่ ประเทศอินเดีย ชวา จีน สุมาตรา อินโดจีน พม่า ไทย เป็นต้น ตามหลักฐานทางประวัติศาสตร์ ไก่เริ่มเป็นสัตว์เลี้ยงของมนุษย์มาเมื่อประมาณ 5,000 ปีมาแล้วในประเทศจีนมีการเลี้ยงไก่เมื่อประมาณ 3,300 ปี และมีผู้นำไก่จากอินเดียไปเลี้ยงในกรุงบาบิโลน เมื่อราว 2,500 ปี อีก 100 ปี ต่อมาไก่ก็แพร่พันธุ์ไปในประเทศกรีซ และในกรุงโรมก็มีการเลี้ยงไก่อีกก่อนคริสต์ศตวรรษ สิ่งซึ่งช่วยให้การเลี้ยงไก่แพร่หลายในอดีต ตามหลักฐานเชื่อว่าคงสืบเนื่องมาจากการชนไก่ ซึ่งเป็นทั้งกีฬา และการพนัน ที่คนทั่วไปล้วนชื่นชอบ แต่การเลี้ยงไก่ที่เป็นอาชีพจริง ๆ นั้น เริ่มมีมาเมื่อประมาณ 100 ปีเท่านั้น ต่อมาเมื่อความเจริญทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีพัฒนาขึ้น ประกอบกับความต้องการอาหารของมนุษย์อื่นเนื่องมาจากการเพิ่มจำนวนประชากรของโลกอย่างรวดเร็ว จึงได้มีการพัฒนาพันธุ์ไก่โดยการคัดเลือก และปรับปรุงพันธุ์ ทำให้สามารถตอบสนองความต้องการต่าง ๆ ได้ ดังปรากฏเห็นได้จากคุณลักษณะของพันธุ์ไก่ในปัจจุบัน

การพัฒนาพันธุ์ไก่ในยุคต้น ๆ เริ่มจากการนิยมน เลี้ยงไก่สวยงาม ความสม่ำเสมอของรูปร่าง สีสร หรือคุณลักษณะเด่นตามสายพันธุ์ ทำให้ในสมัยนั้นมีไก่พันธุ์ที่ต่าง ๆ มากมาย แต่ปัจจุบันถือประโยชน์ทางเศรษฐกิจ ในแง่ของอุตสาหกรรมอาหารเป็นสิ่งสำคัญ ทำให้การพัฒนาพันธุ์ไก่ในสมัยนี้ มุ่งตอบสนองต่อความต้องการอาหารของมนุษย์ จนสามารถแบ่งพันธุ์ไก่ตามหลักทางเศรษฐกิจออกเป็น 2 ประเภทคือ ประเภทไก่พันธุ์ไข่ และประเภทไก่พันธุ์เนื้อ หรือที่เรียกว่า "ไก่กระตัง" ซึ่งปัจจุบันนิยมเรียกกันว่า "ไก่เนื้อ"

ประวัติการเลี้ยงไก่ในประเทศไทย ในอดีตถกสิกรนิยมเลี้ยงแบบปล่อยตามธรรมชาติ โดยปล่อยให้ไก่หาอาหารกินเอง ไม่สร้างโรงเรือนให้ไก่อาศัย แต่จะปล่อยให้ไก่อาศัยตามใต้ถุนบ้าน หรือตามต้นไม้ ไก่ที่นิยมเลี้ยงในสมัยนั้นเป็นไก่พันธุ์พื้นเมืองทั่วไป คือ ไก่ตะเภ ไก่อยู่ ไก่แจ้ เป็นต้น ต่อมาในปี พ.ศ. 2467 ม.จ.สิทธิพร กฤดากร เป็นพระองค์แรกที่สั่ง

ไก่พันธุ์เล็กฮอร์น เข้ามาเลี้ยงแบบสมัยใหม่ และในปีเดียวกันนั้น ได้ร่วมกับ หลวงสุวรรณวาจกกสิกิจ ให้มีการสอนวิชาการเลี้ยงไก่ ในโรงเรียนฝึกหัดครูประถมกสิกรรมทั่วประเทศ ประชาชนเริ่มสนใจมากขึ้น แต่สมัยนั้นยังขาดยาและวัคซีนป้องกันโรค ทำให้การเลี้ยงไก่ไม่ประสบผลสำเร็จ ไม่สามารถทำเป็นอาชีพได้ ประมาณปี พ.ศ. 2489 หลวงสุวรรณฯ ร่วมกับสัตวแพทย์ เจ้าหน้าที่กรมปศุสัตว์ และอาจารย์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ได้ทดลองเลี้ยงไก่พันธุ์ต่าง ๆ จนกระทั่งเกิดสงครามเอเซียบูรพา การเลี้ยงไก่ได้หยุดชะงักไประยะหนึ่ง ต่อมาในปี พ.ศ. 2489 หลวงสุวรรณฯ ได้รับแต่งตั้งให้เป็น อธิการบดี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จึงได้เริ่มงานทดลองเลี้ยงไก่อีกครั้งหนึ่ง โดยได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาล ในยุคของ จอมพล ป. พิบูลสงคราม ได้มีการส่งพันธุ์ไก่จากต่างประเทศเข้ามาเลี้ยงทำให้การพัฒนาพันธุ์ และการส่งเสริมสนับสนุนพันธุ์ไก่ให้กับเกษตรกรดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง จนปัจจุบันอุตสาหกรรมการเลี้ยงไก่ เริ่มมีบทบาทสำคัญต่อการส่งออกต่างประเทศ โดยเฉพาะประเทศญี่ปุ่นถือเป็นตลาดที่สำคัญของไทย ซึ่งประเทศไทยได้ส่งออกเนื้อไก่ ให้กับประเทศญี่ปุ่นมากถึงร้อยละ 90 ของมูลค่าการส่งออกทั้งหมด ส่วนตลาดที่มีความสำคัญรองลงมา ได้แก่ สหประชาชาติ สิงคโปร์ มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ เซอร์เรนตะวันตก เนเธอร์แลนด์ คูเวต และบราซิล จากการรายงานของธนาคารแห่งประเทศไทยปี 2534 พบว่าในปี 2533-2534 ประเทศไทยส่งออก ไก่สดแช่แข็ง 141,563,204 กิโลกรัม คิดเป็นเงิน 77,523.07 ล้านบาท ไก่สด 5,899,566 กิโลกรัม คิดเป็นเงิน 1,604.09 ล้านบาท จากข้อมูลเบื้องต้นถือว่าไก่เป็นสินค้าเกษตรอุตสาหกรรมที่สำคัญได้อีกประเภทหนึ่ง

2.2.2 การเลี้ยงไก่พันธุ์พื้นเมือง

ไก่พื้นเมือง (*Gallus domesticus*) เป็นไก่ที่ประชาชนทั่วไป นิยมเลี้ยงไว้ตามทุกครัวเรือน ๆ ละ 10-11 ตัว เนื่องจากเนื้อไก่มีรสชาติดี เป็นที่นิยม และเป็นที่ต้องการของตลาด เลี้ยงง่าย หากินเก่ง ขยายพันธุ์ และปรับตัวได้ดีภายใต้สภาพแวดล้อมชนบท นอกจากไก่จะให้เนื้อ และไข่ มูลไก่ก็ใช้เป็นปุ๋ยได้ดี ขนสามารถนำมาทำเป็นเทียน หมอน ไม้ชนไก่ เป็นต้น การเลี้ยงไก่ยังเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยเพิ่มอาหารโปรตีน เกษตรกรอาจเลี้ยงเป็นอาชีพ หรือเลี้ยงเป็นอาชีพเสริมได้ เพราะใช้เวลาเพียง 1-3 เดือน

(1) การสร้างโรงเรือนเลี้ยงไก่

โรงเรือนเลี้ยงไก่โดยทั่วไปที่นิยมสร้างมี 3 แบบ ได้แก่

(1.1) โรงเรือนแบบเพิงหมาแหงน เป็นแบบที่สร้างได้ง่ายที่สุด ไม่ซับซ้อนเหมือนแบบอื่น ๆ เหมาะสำหรับการเลี้ยงไก่จำนวนระหว่าง 100 - 200 ตัว

(1.2) โรงเรือนแบบหน้าจั่ว โรงเรือนแบบนี้จะสร้างยากขึ้น ต้องอาศัยฝีมือในการก่อสร้าง เป็นโรงเรือนแบบมาตรฐาน แข็งแรง ระบายอากาศ และป้องกันความร้อนได้ดีเหมาะสำหรับการเลี้ยงไก่มากกว่า 500 ตัว

(1.3) โรงเรือนแบบหน้าจั่วสองชั้น สร้างยากกว่าแบบที่สองเล็กน้อย สามารถระบายอากาศ และป้องกันความร้อนได้ดีที่สุด แต่ค่าก่อสร้างสูง เหมาะสำหรับผู้เลี้ยงไก่เป็นอาชีพ

ในการพิจารณาถึงลักษณะของโรงเรือนที่ดี เอก สุจำนงค์ (2530) ได้อธิบายว่า พื้นโรงเรือนต้องแห้ง สามารถระบายอากาศได้ดี โปร่งเย็นสบาย แต่ไม่ถึงกับลมโกรก กันแดด กันฝน และสามารถระบายน้ำได้ดี รักษาความสะอาดได้ง่าย ป้องกันศัตรูต่าง ๆ ได้ ควรสร้างโรงเรือนให้ห่างจากบ้านเรือนพอสมควร ที่สำคัญที่สุดการก่อสร้างต้องใช้สิ่งก่อสร้างที่หาได้ง่ายราคาถูก ขนาดของโรงเรือนก็เป็นปัจจัยสำคัญที่ผู้เลี้ยงควรคำนึงถึง เนื่องจากถ้าเลี้ยงไก่มากเกินไปไก่จะเจริญเติบโตช้าและอัตราการตายของไก่ก็เพิ่มขึ้น แต่ถ้าเลี้ยงไก่จำนวนน้อยเกินไปก็จะได้ผลไม่คุ้มทุน ในการกำหนดจำนวนไก่ที่เหมาะสมกับโรงเรือน ช่างรังศักดิ์ พลบูรณ์ (2531) อธิบายเพิ่มเติมไว้ว่าประเทศไทยมีสภาพอากาศร้อนชื้นที่โรงเรือน 1 ตารางเมตรควรจะมีเลี้ยงไก่ไม่เกิน 12 ตัว ส่วนฤดูร้อนควรลดจำนวนไก่อลงไม่เกิน 10 ตัว ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนไก่และขนาดของโรงเรือน

จำนวนไก่ (ตัว)	พื้นที่โรงเรือน(ตารางเมตร)	ขนาดโรงเรือน(กว้าง x ยาว)
100	9	3 x 3
200	16	4 x 4
500	42	6 x 7
1,000	84	6 x 14
1,500	128	8 x 16
2,000	160	8 x 20
4,000	320	10 x 32
10,000	900	15 x 60

(ตารางฝึกคิด พลบารุง, 2531)

(2) วิธีการกกลูกไก่

การกกลูกไก่เป็นวิธีการให้ความอบอุ่นกับลูกไก่ เพื่อให้สามารถปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมได้ดี ผู้เลี้ยงอาจปล่อยให้แม่ไก่กกและดูแลลูกไก่เอง เพียงแต่คอยดูแลเรื่องสถานที่และอาหาร เพื่อให้ลูกไก่ปลอดภัย การกกลูกไก่อื่นๆไม่เหมาะกับการเลี้ยงไก่ครั้งละมาก ๆ หรือการเลี้ยงเป็นอาชีพ หากเลี้ยงเป็นอาชีพควรใช้วิธีการกกลูกไก่โดยใช้เครื่องกก ซึ่งไม่ต้องอาศัยแม่ไก่ เป็นการประหยัดเวลา และแรงงาน แต่จะต้องคำนึงถึงปัจจัยสำคัญ ที่ช่วยให้การกกลูกไก่ได้ผลดี คือ ความอบอุ่น หรืออุณหภูมิที่สม่ำเสมอตลอดเวลา ความกว้างของพื้นที่กกที่พอเหมาะกับจำนวนไก่ อากาศภายในที่กกสามารถถ่ายเทได้อย่างปกติ และที่สำคัญคือการรักษาความสะอาด (สุภาพร อิศริโยดม, 2526)

(3) สูตรอาหาร และการให้อาหารไก่

ประทีป ราชแพทยาคม (2526) ได้กล่าวถึงสารอาหารต่าง ๆ ที่ไก่ต้องการ เพื่อใช้ในการเจริญเติบโต และการสร้างผลผลิต สารอาหารเหล่านี้ ได้แก่ โปรตีน คาร์โบไฮเดรต ไขมัน วิตามิน แร่ธาตุ และน้ำ ซึ่งไก่ไม่สามารถสร้างขึ้นเองได้จำเป็นต้องได้รับจากอาหาร โดยทั่วไปวัตถุดิบที่นิยมนำมาผสมเป็นอาหาร จะมีสารอาหารอยู่ในปริมาณที่แตกต่างกันไป ซึ่งหากผู้เลี้ยงสามารถเลือกวัตถุดิบได้อย่างเหมาะสมก็จะได้อาหารที่มีสารอาหารเพียงพอต่อความต้องการของไก่ ทั้งนี้จะทำให้ได้ประโยชน์สูงสุดและเป็นการลดต้นทุนให้ต่ำลงได้ อาหารสำหรับไก่ต้องเป็นอาหารที่มีคุณภาพสูงจะช่วยให้ไก่โตเร็ว ขนงอกเร็ว และแข็งแรง นอกจากนี้ผู้เลี้ยงจะทราบปริมาณสารอาหารต่าง ๆ ที่ใช้เลี้ยงไก่แล้วยังจำเป็นต้องทราบถึงปริมาณอาหาร และน้ำ ที่ผู้เลี้ยงควรยึดปฏิบัติ ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ปริมาณอาหารและน้ำสำหรับไก่ 100 ตัว

อายุไก่	กินอาหาร(กก/วัน)	ดื่มน้ำวันละ(ลิตร)
2 สัปดาห์	2	4
1 เดือน	4	8
2 เดือน	7	12
3 เดือน	10	15

(เอก สุจ่านงค์, 2530)

การเลือกวัตถุดิบมาผสมอาหารเพื่อใช้ในการเลี้ยงไก่นั้น ผู้เลี้ยงต้องคำนึงเสมอว่าอาหารแต่ละชนิดนั้นมีสารอาหารที่แตกต่างกัน การที่จะให้อาหารเป็นประโยชน์ต่อไก่ได้มากควรให้ไก่ได้กินอาหารที่มีคุณภาพดีและจำนวนมากพอ ทั้งนี้ก็เพราะไก่ต้องการใช้อาหารที่กินเข้าไปนั้น ไปหล่อเลี้ยงและซ่อมแซมร่างกาย สร้างไข่สร้างเนื้อ และใช้ประโยชน์ทางการสืบพันธุ์ต่อไป ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของผู้เลี้ยงไก่จะต้องเอาใจใส่ดูแล ให้ไก่กินอาหารได้มากพอทั้งคุณภาพและปริมาณ ดังแสดงไว้ในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ปริมาณของสารอาหารในวัตถุดิบแต่ละชนิด

ชนิดอาหาร	โปรตีน %	ไขมัน %	เส้นใย %	คาร์โบไฮเดรต %	เถ้า %	แคลเซียม %	ฟอสฟอรัส %
รำละเอียด	12.8	13.1	12.7	41.7	10.7	0.08	1.4
ข้าวเปลือก	7.9	1.8	9.0	64.9	5.1	-	-
ปลายข้าว	7.5	11.4	3.5	56.6	6.2	0.04	0.1
กากถั่วเหลือง	44.2	5.3	5.6	29.9	-	0.3	-
ปลาป่น	62.2	8.5	0.7	4.2	18.0	5.00	3.4
ใบกระถิน	17.8	2.2	32.7	41.3	5.9	0.86	0.2
กระดูกป่น	13.4	9.7	1.1	1.2	71.3	29.30	15.1
เปลือกหอยป่น	-	-	-	-	-	37.90	-
เกลือป่น	-	1.0	0.9	0.9	-	0.32	-

(เอก สุจ่านงค์, 2530)

การผสมอาหารเลี้ยงไก่ในรูปของอาหารผสม เป็นวิธีการให้อาหารไก่ที่ต้องการให้ไก่ได้รับสารอาหารที่มีคุณภาพและปริมาณที่เหมาะสม ทั้งนี้เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อการผลิตสำหรับการเลี้ยงไก่พันธุ์พื้นเมืองนั้น ผู้เลี้ยงสามารถหาวัตถุดิบ ที่มีอยู่ในท้องถิ่นมาผสมเป็นอาหารในรูปของอาหารเสริม ซึ่งจะช่วยให้ไก่มีอัตราการเจริญเติบโตรวดเร็ว ดังตัวอย่างสูตรอาหาร แสดงไว้ในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 สูตรอาหารผสมที่ใช้เลี้ยงไก่พื้นเมือง

ชนิดของอาหาร	ไก่เล็ก 0-2 เดือน (กิโลกรัม)	ไก่รุ่น 2-6 เดือน (กิโลกรัม)	ไก่ไข่ 6 เดือนขึ้นไป (กิโลกรัม)
รำละเอียด	5.5	5.0	4.5
ปลายข้าว	3.0	4.0	4.0
กากถั่วเหลือง	1.0	0.5	1.2
ปลาป่น	—	—	—
กระดูกป่น	0.1	0.1	0.1
เปลือกหอย	0.2	0.2	0.2
เกลือ	ครึ่งช้อนแกง	ครึ่งช้อนแกง	ครึ่งช้อนแกง

(เดิชา วงศ์สุวรรณ, 2531)

(4) โรคและการป้องกัน

วรรณดา สัจจิต (2526) ได้อธิบายว่าโรคไก่เป็นอาการที่ทำให้ไก่มีสภาพผิดปกติไปจากปกติ โดยได้แบ่งสาเหตุการเกิดโรคของไก่ออกเป็น 4 ประเภท คือ

- (4.1) โรคที่เกิดจากอาหาร เกิดเนื่องมาจากการให้อาหารผิด
- (4.2) โรคที่เกิดจากสาเหตุของเชื้อเชื้อจุลินทรีย์ติดต่อกันในฝูงไก่
- (4.3) โรคที่เกิดจากสิ่งที่ไม่ใช่เชื้อโรค เช่น พยาธิ อุบัติเหตุ เป็นต้น
- (4.4) โรคที่เกิดจากการถ่ายทอดทางพันธุกรรมกันในสายเลือด

การป้องกันโรคเป็นสิ่งแรกที่ผู้เลี้ยงไก่จะต้องคำนึงเป็นพิเศษ โดยไม่ต้องรอให้ไก่เกิดโรคก่อนแล้วค่อยรักษาควรยึดหลักการป้องกันโรคเบื้องต้นคือ การรักษาความสะอาดโรงเรือนและบริเวณใกล้เคียง การให้โรงเรือนได้รับแดดเข้าบ้าง การให้อาหารที่มีคุณภาพถูกต้องตามชนิดและขนาดของไก่ การกำหนดจำนวนไก่ต่อขนาดของโรงเรือน การเตรียมภาชนะใส่น้ำและอาหาร เตรียมคอนไว้ให้พอกับจำนวนของไก่ ออานาไก่ทรงอื่นเข้าฝูงทันที และ

หมั่นคอยคัดไถ่ปวย อ่อนแอ หรือไถ่พิการออกจากฝูงอยู่เสมอ ที่สำคัญมีการให้วัคซีน เพื่อสร้างภูมิคุ้มกันโรค โดยสามารถให้วัคซีน และยาป้องกันโรคตามกำหนด ดังต่อไปนี้คือ

- (1) อายุ 1-7 วัน หยอดตาหรือจุ่มก้นด้วยวัคซีนป้องกันโรคนิวคาสเซิล
- (2) อายุ 1-10 วัน แทะปีกด้วยวัคซีนป้องกันโรคฝีดาษ
- (3) อายุ 14 วัน หยอดตาหรือจุ่มก้นด้วยวัคซีนป้องกันโรคนิวคาสเซิล
กับวัคซีนโรคหลอดลมอักเสบ
- (4) อายุ 4-5 เดือน ป้องกันโรคนิวคาสเซิล ฉีดวัคซีนเข้ากล้ามเนื้อ
- (5) อายุ 4-5 เดือน ให้ยาถ่ายพยาธิ ต่อมาอีก 1-2 อาทิตย์ ให้ยาฆ่า
ไว หยา จะใช้อาบ ทา หรือโรยตัวก็ได้

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.3.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพ

วิจิตรา ญาณภิตติ (2530) ได้ศึกษาวิจัยความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษา ในการสอนวิชางานเลือกเกษตรในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พบว่านักเรียนระดับประถมศึกษา ควรมีความรู้ทางการเกษตร เพื่อเป็นแนวทางในการประกอบอาชีพในอนาคต ผู้วิจัยได้เสนอแนะไว้ว่าโรงเรียนประถมศึกษาควรเปิดวิชาเลือกเกษตร ในกลุ่มวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพ และกลุ่มประสบการณ์พิเศษ ที่สอดคล้องเหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น เพื่อให้นักเรียนสามารถนำไปใช้ประกอบอาชีพได้

นพดล ภาชนะวิเชียร (2532) ได้ศึกษาวิจัยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเกษตรของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของนักเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดตราด เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างนักเรียนที่ใช้สื่อการเรียนของโครงการส่งเสริมสมรรถภาพการสอน กับการสอนปกติ พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างจากผลการเรียนที่ใช้วิธีการสอนปกติ

ชานาญ แสงจันทร์ (2532) ได้ศึกษาวิจัยการจัดกิจกรรมเกษตรเพื่อสนับสนุนโครงการอาหารกลางวัน ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดลำปาง พบว่าผลผลิตทางการเกษตรสามารถนำไปสนับสนุนโครงการอาหารกลางวันได้บางส่วน และได้ให้ข้อเสนอแนะว่ารูปแบบการจัดกิจกรรมเกษตรควรจัดทำให้เป็นระบบเพื่อให้มีประสิทธิภาพและเอื้อต่อโครงการอาหารกลางวันของโรงเรียนมากขึ้น

กมลศักดิ์ ทองปัสว (2533) ได้ศึกษาวิจัยแบบของภาวะผู้นำของผู้บริหารโรงเรียน และระดับขวัญกำลังใจของครูเกษตกร ในโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดนครศรีธรรมราช ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ควรเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารงาน โดยการฝึกอบรมผู้บริหารโรงเรียนในเรื่องของภาวะผู้นำแบบประชาธิปไตย และการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ

ประเสริฐ ไพรทอง (2533) ได้ศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพิจิตร เกี่ยวกับการศึกษาเกษตรระดับประถมศึกษา พบว่า ด้านหลักสูตร และนักเรียน มีปัญหาระดับปานกลาง ด้านคุณสมบัติของครู มีปัญหาระดับน้อย ส่วนโรงเรียนขนาดเล็ก ปานกลางและขนาดใหญ่ ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ

สมพงษ์ เอี่ยมวิริยวัฒน์ (2534) ได้ศึกษาวิจัยปัญหา และความต้องการการใช้สื่อการเรียนการสอนในงานเกษตร ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 จังหวัดขอนแก่น พบว่า สื่อการเรียนการสอนงานเกษตร ที่ผลิตขึ้นมาส่วนใหญ่ยังไม่ได้ผ่านการทดลองใช้มาก่อน จึงทำให้ขาดประสิทธิภาพในการนำเสนอ ด้านความต้องการใช้สื่อการเรียนการสอน ตามเนื้อหา งานเกษตร ทั้งในส่วนที่เป็นงานบังคับ และงานเลือก พบว่าสื่อทั้งสองกลุ่มที่ต้องการมาก คือ สื่อประเภทกิจกรรม และเทคนิคการสอน

วิทนาพร ดังอานวย (2536) ได้ศึกษาวิจัยการติดตามโรงเรียนประถมศึกษาที่ได้รับรางวัลการจัดโครงการอาหารกลางวันดีเด่น สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดชัยภูมิ พบว่ากิจกรรมการปลูกพืช และเลี้ยงสัตว์ เพื่อสนับสนุนอาหารกลางวัน โรงเรียนประถมศึกษาสามารถทำได้ในระดับปานกลางเท่านั้น

2.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงไก่พันธุ์พื้นเมือง

เพ็ญสวัสดิ์ มาชะเวส (2528) ได้ศึกษาผลของระดับโปรตีนที่เหมาะสมกับการเลี้ยงไก่ลูกผสมระหว่างไก่พื้นเมือง กับโรดไอร์แลนด์แดง พบว่าระดับโปรตีนในสูตรอาหารที่เหมาะสม ต่อการเลี้ยงไก่ในสภาพการขังคอก ควรจะเท่ากับ 18, 14 และ 10% ในช่วงอายุ 2-6, 6-14 และ 14-26 สัปดาห์ตามลำดับ

สวัสดิ์ ธรรมบุตร และคณะ (2531) ได้ศึกษาแนวทางที่จะเลี้ยงไก่พันธุ์พื้นเมือง โดยการวิเคราะห์การเลี้ยงไก่พันธุ์พื้นเมืองในระบบเกษตรภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่าการเจริญเติบโตในไก่ มีอัตราการเจริญเติบโตหรือน้ำหนัก 1-1.2 กิโลกรัมเฉลี่ยวันละ 10.48 กรัม/ตัว จนอายุได้ 135 วัน อัตราการเจริญเติบโตจึงจะค่อย ๆ ลดลง

กนก พลารักษ์ และคณะ (2531) ได้ทดลองปรับปรุงการเลี้ยงไก่พันธุ์พื้นเมืองในระดับหมู่บ้าน พบว่าการเจริญเติบโตของไก่พันธุ์พื้นเมืองกับไก่ลูกผสม โดยเฉลี่ยเมื่ออายุ 3 - 4 สัปดาห์ไม่แตกต่างกัน และอัตราการตายอยู่ในเกณฑ์ที่น่าพอใจ ถ้ามีการให้วัคซีน อัตราการเลี้ยงรอดประมาณ 85 % การตอบสนองต่อวัคซีนเมื่อมีโรคระบาดไก่พันธุ์พื้นเมืองตอบสนอง 67 % และพันธุ์ลูกผสม 44 %

วิมลพร ธิติศักดิ์ และคณะ (2531) ได้สำรวจสุขภาพและผลผลิตของไก่พันธุ์พื้นเมืองใน 4 จังหวัด ได้แก่ ชอนแก่น มหาสารคาม ชัยภูมิ และอุดรธานี ผลปรากฏว่า อัตราการตายของไก่พันธุ์พื้นเมืองอายุ 2-6 เดือน มีอัตราการตายเท่ากับ 6.12 % และไก่พื้นเมืองอายุมากกว่า 6 เดือน มีอัตราการตายต่ำสุดเท่ากับ 2.63 % นอกจากนั้นโรคที่พบได้แก่ โรคนิวคาสเซิล โรคหวัดหน้าบวม โรคหิวดำ โรคมีดขาว และโรคติดเชื้อแบคทีเรียอื่น ๆ

เชิดชัย รัตนเศรษฐกุล และคณะ (2531) ได้ศึกษาพืชสมุนไพร และยาบางชนิดสำหรับกำจัดเห็บในไก่พื้นเมือง โดยใช้ หางไหล ใบน้อยหน่า ใบหนอนดาชาก น้ำมันก๊าด ขมิ้น กำมะถัน 10% และคาร์บาริล พบว่า คาร์บาริลและน้ำมันก๊าดให้ผลดีที่สุด หางไหล ใบน้อยหน่า ขมิ้นกำมะถัน 10% ให้ผลรองลงมา และใบหนอนดาชากให้ผลน้อยที่สุด

วิโรจน์ ชลวิริยะกุล และคณะ (2531) ได้ศึกษาผลการผลิตไก่พันธุ์พื้นเมืองในระบบการทำฟาร์มเขตเกษตรน้ำฝน โดยการชั่งน้ำหนักลูกไก่ทุก 4 สัปดาห์ พบว่า ไก่เพศผู้จะเจริญเติบโตได้น้ำหนักมากกว่าไก่เพศเมียที่มีอายุเท่ากัน น้ำหนักลูกไก่เมื่อฟักเป็นตัว 1 วัน มีน้ำหนักเฉลี่ย 24.1 กรัม/ตัว และเมื่อเลี้ยงจนถึงอายุ 4, 8, 12 และ 16 สัปดาห์ น้ำหนักเพิ่มขึ้นเป็น 57.2, 253.0, 634.7 และ 1,075.7 กรัม/ตัว ตามลำดับ

สุวิทย์ กิรพันธุ์วัฒน์ และคณะ (2531) ได้ศึกษาถึงอิทธิพลของอาหารที่มีต่อส่วนประกอบของซากไก่พันธุ์พื้นเมือง ที่เลี้ยงด้วยอาหารที่มีโปรตีน 14, 15, 16 และ 17 เปอร์เซ็นต์ ตั้งแต่อายุ 0-20 สัปดาห์ พบว่ามีอัตราการเจริญเติบโต ประสิทธิภาพการใช้อาหาร และประสิทธิภาพการให้โปรตีน ในแต่ละช่วงอายุไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแต่อย่างใด น้ำหนักตัวเมื่ออายุ 16 สัปดาห์ 1,200 กรัม ปริมาณเนื้อต่อน้ำหนักมีชีวิตร่ เท่ากับ 36.06 เปอร์เซ็นต์

เกรียงไกร โชประการ (2531) ได้ทำการศึกษาหาแนวทางการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตไก่พื้นเมือง พบว่าการเลี้ยงไก่พื้นเมือง ด้วยวิธีการเลี้ยงลูกไก่รวมกับแม่ไก่บนกรงจะให้ผลผลิตค่อนข้างสูง แต่ก็เหมาะสมกับเกษตรกรที่มีความรู้พื้นฐานในการเลี้ยงไก่พื้นเมือง

ดีพอ และมีกิจกรรมน้อยอย่าง มีแรงงานเพียงพอ สำหรับเกษตรกรรายย่อยทั่วไปที่ต้องการเลี้ยงไก่พื้นเมืองไว้เป็นอาหารในครัวเรือน การเพิ่มผลผลิตโดยการปรับปรุงพันธุ์ ปรับปรุงคอก และให้วัคซีนป้องกันโรคระบาดที่จำเป็นควบคู่กับการกำจัดพยาธิภายนอก และภายใน ก็เป็นการเพียงพอ

สรรเพชญ บุญเหลือ (2532) ได้ศึกษาวิธีการจัดการ และระดับของโปรตีนในอาหารเพื่อเพิ่มผลผลิตไก่พื้นเมือง พบว่าการให้อาหารโปรตีนระดับสูง มีผลต่อการเพิ่มน้ำหนัก และไก่สามารถกินอาหารได้มากกว่าไก่กลุ่มที่ได้รับอาหารโปรตีนในระดับต่ำ

พิทยา นามแดง (2534) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่ออัตราการตายของไก่พื้นเมือง ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย พบว่าปัจจัยสำคัญที่มีผลต่ออัตราการตายของไก่พื้นเมือง คือ การเลี้ยงไก่โดยไม่มีเล้าไก่ ไม่มีการให้วัคซีนป้องกันโรคระบาดไก่ และไม่มีการให้อาหาร และน้ำดื่มเสริม สำหรับปัจจัยอื่น ๆ ได้แก่ ปัจจัยทางด้านภูมิอากาศ เช่น ปริมาณน้ำฝน, การกระจายของฝน, อุณหภูมิ, ความชื้นสัมพัทธ์, ความกดอากาศ หรือปัจจัยทางด้านภูมิศาสตร์ ความสูงจากน้ำทะเลที่แตกต่างกัน ไม่ทำให้อัตราการตายของไก่พื้นเมืองแตกต่างกัน